

μπακίρι

μπακίρι, το, ουσ. [<τουρκ. bakir (= χαλκός)]. **1.** αντικείμενο, ιδίως κόσμημα χάλκινο, άρα χωρίς καμιά αξία: «τον ξεγέλασαν κι αντί να του δώσουν τη χρυσή καδένα που πλήρωσε του έδωσαν μπακίρι». **2.** άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος (ιδίως ως απάντηση σε άτομο που λέει ότι κάποιος είναι άνθρωπος μάλαμα): «ποιος είναι μάλαμα, ο τάδε; Αυτός είναι σκέτο μπακίρι». **3α.** στον πλ. **τα μπακίρια**, το σύνολο των χάλκινων σκευών, ιδίως ενός σπιτιού, μιας οικογένειας: «κάθε τόσο η μητέρα τρίβει τα μπακίρια μας για να γυαλίζουν». (Λαϊκό τραγούδι: *κάλλιό 'χω τα **μπακίρια** σου παρά τα δαχτυλίδια σου*). **β.** (γενικά) τα χρήματα: «έφαγε ολόκληρη περιουσία και τώρα του 'μειναν κάτι λίγα μπακίρια».

- *όποιος έχει τα μπακίρια, βλέπει απ' τα παραθύρια ή όποιος έχει τα μπακίρια, κάθεται στα παραθύρια, όποιος δεν έχει αρκετά χρήματα κάθεται στο σπίτι του, γιατί δεν έχει τη δυνατότητα να κυκλοφορήσει, να διασκεδάσει: «πώς να 'ρθω μαζί σας στα μπουζούκια, ρε παιδιά, αφού όποιος έχει τα μπακίρια, βλέπει απ' τα παραθύρια».*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας